

Orkesten vinden elkaar in 'Mahlers Avontuur'

DRIEBERGEN - Zondagmiddag kon de Symfonie no. 4 in G van Gustav Mahler worden beluisterd en tevens doorleefd. Het Driebergs Kamerorkest en Alkmaars symfonieorkest voerden deze symfonie gezamenlijk uit in de Immanuelkerk. Dat gebeurde op een verfrissend andere en ontspannen wijze. Niet alleen door het orkest, maar juist ook door de dirigent, Albert van Eehgen, die hierin een eigen avontuurlijke rol vertolkte, nl. die van dirigent / entertainer.

Door Anne Arink

Mahler schrijft de 4e symfonie in een redelijk gelukkige fase van zijn leven - hij is gezond, succesvol als dirigent en kent "het orkest" door en door. De bezetting is voor Mahlers doen vrij klein (zo zijn er bijvoorbeeld geen trombones) en het geheel komt gematigder over - de "gekwelde mens" is wat naar de achtergrond geschoven en er is minder sprake van allerlei muzikale excessen. Het werk heeft een rijke, melodische inhoud waarin vele thema's door elkaar lopen. Van elegant, gracieus en zwierig, naar vrolijk feestelijk, van warm lyrisch en

breed gezongen, naar archaisch en dweperig. De thema's keren terug, keer op keer. Mahler goochelt, knipt en plakt, husselt alles door elkaar, opgaand in variaties zo vele, dat het lijkt alsof er weer nieuwe thema's ontstaan.

Voor het publiek van afgelopen zondagmiddag bestond het avontuur uit het zoeken naar deze thema's in al hun gedaantes. Elk deel (4 delen in totaal) werd ingeleid door informatieve fragmenten tekst, overtuigd en snedig gebracht, ontspannen, met humor en een vanzelfsprekend gezag, door dirigent Albert van Eehgen. De tekst werd verduidelijkt met muzikale fragmenten gespeeld door het 80-koppige orkest. Door die inleidingen en muziekfragmenten werden de luisteraars op het juiste muzikale been gezet en kon er gericht geluisterd worden. Nadat de delen achtereenvolgens op deze wijze waren geïntroduceerd werd het vervolgens ten gehore gebracht.

Misschien in een kleine bezetting voor Mahlers doen, maar dan toch echt in Mahleriaanse intensiteit en vervoering met regelmatig grote crescendi, compleet met bekkens,

paukenspiel en ander donderend slagwerk. Sensatie in de Immanuelkerk!

Een intense ervaring voor de luisteraars en zeker geen makkelijke keuze voor de twee amateur-orkesten. De uitvoering was dan ook zeker niet vlekkeloos, maar wel enthousiast en echt, recht voor z'n raap.

Van deel 3 overgaand in deel 4, voert het orkest ons van de eeuwige slaap der overledenen naar de hemelpoort en van daaruit naar het paradijs. De sopraan Lara Diamand zingt in deel 4 over dit paradijs op een aanstekelijke manier, ogen-schijnlijk met groot gemak, hetgeen getuigt van haar kundigheid en muzikaliteit. Een genoeg om naar te luisteren!

Het einde van de symfonie komt dan toch ineens, bijna onverwacht, en is vergenoegd langzaam - een wegsoezen na een dag vol pret en paradijselijke geneugten. De spanning is op het moment dat de laatste tonen wegsterven optimaal, de stilte in de kerkzaal volledig, ondanks de aanwezigheid van honderden mensen. Dan is er groot applaus. Terecht.